141
LIBRARY AND ARCHIVES
UKRAINIAN ... CENTRE
WINNIPEG

Рік III. Число III.

Вінніпег, 25 грудня 1929.

Журнал Українського Студентського Кружка

при Інституті ім. П. Могили в Вінніпегу

LIBRARY AND MUSEUM
UKRAINIAN CULTURAL & EDUCATIONAL CENTRE
WINNIPEG, MAN. CANADA.

ХРИСТОС РОДИВСЯ - СЛАВІТЬ ЙОГО!

НАШІ ПОБАЖАННЯ З НАГОДИ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
І НОВОГО РОКУ.

ПАНОВІ В.СВИСТУНОВІ РЕКТОРОВІ ІНСТИТУТА І ЙОГО РІДНІ, ЧЛЕНАМ, ЧЛЕНКИНЯМ І ПРИХИЛЬНИКАМ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА "ПРОМЕТЕЙ", УКРАЇНСЬКИМ СТУДЕНТСЬКИМ КРУЖКАМ, ЦЕНТРАЛІ УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТСЬКИХ КРУЖКІВ, СОЮЗОВІ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ, СОЮЗОВІ УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНІХ ДОМІВ, ЖІНОЧИМ ТОВАРИСТВАМ, СОЮЗОВІ УКРАЇНОК, РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ "УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ", ЧЛЕНАМ І ПРИХИЛЬНИКАМ ІНСТИТУТІВ ІМ. П. МОГИЛИ І ЦІЛОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ,

БАЖАЄ

РАДІСНИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ
ТА ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

РЕДАКЦІЯ "ПРОМЕТЕЯ".

Ара Шрумеляк

ДО ЯСНОЇ МЕТИ.

Крізь буйні та люті вітри,
У білі ясні зими, -
Іде їх Невідомих Три
Полями сніговими.

На небі світлая звізда,
Горить в Небеснім Зові -
Це їм одна свята мета
На тій важкій дорозі.

Під нею Правда і Любов,
Криниця благодати, -
Спішаться під її покров,
Ідуть її витати.

Не дим витати йдуть її,
На тій нелегкій путі, -
Три Невідомі, сіль землі,
Ідуть її здобути!

Ніщо не здержить їх ходи,
Крізь поле те безкрає, -
Хоч ноги їм ранять леди
І сніг очі засипає.

Вони ввійдуть це того дня
В Високих Правд пороги, -
Бо ясно світить їм Мета,
Тож не зійдуть з дороги.

А.Б.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ.

Коли отемніє блакитний небозвід і темрява ночі нависне над снігом покритою землею, в той час перед тужно виглядаючими очима старих і молодих, заблисне у синій високчині перша зоря. - Зоря обеднання!.....

Перші її срібні тихосяйні проміні, обеднують всіх тих, що на неї тільки чекали. Всі вони йдуть у свої хати і неначе на вивок чародійної різочки, враз загоряються вогниками віконця хатинок....

Може це це відблиск зоряних промінів,........

Ні це світла хат, які запалили ті, що вгляділи першу зорю і знак від неї дістали. Всі ті, що її побачили засідають дружньо к торжественно до Святої Вечері.

І скрізь як довга і широка українська земля, по селах і містах, в найбогатшому домі і найбіднійшій хатині сповняється той самий величній обряд, при якому всі злучені, обеднані одною, єдиною думкою про те, що в той мент Бог Предвічний народився, що приносить Правду на землю.

Велику силу має та зоря, бо велику віру наносить вона тим своїм срібним, тихосяйним промінням для тих, котрі з тугою її чекали і з надіями виглядали.

І здається, що не має й ніколи бути не може, більш величньої й більш торжественної хвилі на землі як та, коли на появу першої зорі вся Християнська Родина засідає до Святої вечері. Від того моменту віє якоюсь такою всеперемагаючою єдністю, що в вашій душі родиться може навіть пів-свідомо, може нераз і всупереч вашій волі безмежна любов до тої одної Родини... той мент ви так настроєні, що ви не можете зрозуміти кождого, що ще не був готовим в часі появи першої зірки і не був готовий до Святої Вечері.

Треба бути готовим на той час, коли заблисне перша зоря. Треба з непохитною вірою в те, що вона мусить зійти, вже готовими чекати її, щоб потім як вона вже зійде і ясним лучем засяє над землею, ми могли заспівати одним могутнім акордом.

Слава Богові на висоті, на землі спокій,
між людьми благовоління........

С.А.Склепович

Різдвяні Спомини.

Минають літа,а з ними минає радість та веселість дитячих літ. Тепер остались лише спомини про минувшину.О!який я був тоді веселий та щасливий.Найкращий спомин з дитячих літ - Різдвяні Свята. З якою радістю я ждав,з якою нетерпеливістю очікував тої хвилі?...

Ще далеко перед Різдвом,а я вже так старанно і пильно вчився і не забував бути чемним,бо знав,що св.Николай записує кожде діло і кождий мій вчинок до своєї великої книжки.

Так минали дні а я вже почав нетерпеливитися коли то вже буде. Нарешті прийшов той довго ожиданий час.Радощам моїм не було кінця. Вже і мама почали сердитись на мене,бо я все допитувався і хотів все знати.Цілий день я майже нічого не їв,так тішився.Час від часу я співав колядки,котрих навчив мене батько.І "віншувати" знав а це навчив мене мій старший брат.

Коли появилась на небі перша зірка,тоді старший брат приніс до хати сіна і постелив його під столом і по хаті.Батько приніс в хату "дідуха" і поклав в куті під образами.Сестра застелила стіл білою скатертю а мама приготовляла страви.Коли вже все було готове,всі засіли кругом стола.Настала тишина.....Молитва,сказав батько.Всі вклякнули і з побожністю молилися....Мати подала кутю.Перший взяв батько і побажав всім щастя,здоровля і многих літ.Звернувшись до мене сказав "Ти справуйся добре і пильнуй книжки то підеш до вищої школи".Мені з радости виступили слези.Я поцілував тата в руку.........Почалась вечеря.По давньому звичаю тотна Святий Вечір повинно бути дванайцять страв.По змозі мати постаралась,щоб було як найбільше і найсмачнійших страв.По куті подали борщ,потім рибу,пироги,голубці і богато инших страв ,так що я не можу собі тепер пригадати.

По вечері почали всі разом колядувати.Проспівали ми кілька колядок а потім давай бавитися на сіні.Радощам не було кінця.А я то вже за всіх,видумував що раз то нові і смішні забави....Батько дивись і думав.Мати з радости заплакала а дивлячись на мене сказала. "О!діти,діти які ви щасливі та веселі.Отсе вже вісімнайцять років як ми покинули свій рідний край.Вже вісімнайцять літ живу тут на цій землі і що року справляю Свята але не так як то було колись.........

Батько почав расказувати про те як то він будучи молодим хлопчиною ходив колядувати,чому покинув свій рідний край а ми слухали його цікаво і роспитували про те чого не розуміли.

Не задовго полягали ми спати,а мені як нарочно не хотілося. Довго думав про те,що то я дістану від св.Николая.Ждав,довго ждав і не міг дочекатися коли то він прийде з дарунками.....Зі всіх найскорше я встав,й щоб подивитися,що то мені приніс св.Николай.На моїм столику лежала скіряна торба на книжки.Я аж підскочив з радости. Відразу відчинив і побачив в ній зшитки,пера олівці і книжечки з образками.Не бракувало там також і чоколяди,оріхів та цукорків.

Ще в життю я не був такий веселий як тоді.Кождому показував свої дарунки.А то все за те,що я був дуже чемний.Незадовго прийшов мій шкільний товариш,бо вже перед тим ми умовились,що разом будемо ходити колядувати.Перший раз ми заколядували моїм родичам, а потім пішли до сусідів і знакомих,щоб і їх розвеселити...

Так минув день.Вечером прийшли"великі"колядники,з дзвінком і хрестом.Батько радо приймав і гостив чим Господь обдарив....

Таких Свят я ніколи не забуду.......

Н.І.Мандзюк

УЧИТЕЛЬСЬКИЙ ХЛІБ !

"Юкраїна некст стейшен", муркнув пузатий кондуьтор мені над головою, перериваючи мою задуму. Ну нарешті, мимо волі вирвалось мені з уст і я почав збирати свої манатки та книжки, що би, коли прийде той "стап" бути готовим і вискочити з душного вагона та дихнути свіжим весняним воздухом.

Це перший раз в своїм життю я їхав обняти посаду учителя. Де та школа і яка та околиця, я немав найменшого поняття? Знав лише з листа секретаря- "Ви приїздіть на стацію Україна а ми вишлемо по Вас фіру на стацію. Будучи майже певним, що між людьми і в нових для мене обставинах осягну успіх. Але що це моя перша спроба і не маючи нічо певного я почав нетерпеливитися. В додатку здавалось мені, що той "Сі Ен Ар" сунувся як черепаха. До того голод дошкулював до живого, бо від обіду нічого не їв а ту вже 930 і вже темно на дворі.

Хід думок перервало нагле припинення потягу і я з пакунками кинувся до дверий та вискочив попадаючи в грязюку болота, замочивши панські черевики, заки оглянувся потяг щез а мене огорнула темрява.

Хвилину я думав гнати за потягом та втікати з цего болота жабячого рахкотіння. Нічо було робити, обложений пакунками я прямував до низької будки, на котрій ледви виднілась напись "Україна". Ставши на деревдяній плятформі, скрутив папіроску і почав розглядатись.. Кругом корчі і вода а дальше на горі блимали з вікон світла.. О! тут є люде.. Одинокі жаби непокоїли нічну тишину і своїм безперервним рахкотінням заглушували все, навіть думки, котрі неначе филі моря то ворушились то втихали. От маєш манітобську Україну, промайнуло в голові, шкода так дорогої назви.......

"А є там пан професор "? неначе грім гукнув хтось з темряви.

Є, є з радістю відгукнувся я, ходіть сюда!

"Орайт"-- і я почув цвякання батога і "Гиреп Барник".... -Повільне скрипіння воза і ритмічне чалапання кінських копит було чути що раз голосніше. Може і ті нещасні конисьска не хотіли також мочити своїх ніг в болоті, але для пана професора мусіли.

Нарешті виринула темна тінь коней і воза а монотонне чалап-чалап було чути цілком виразно.... Доїхав. З воза зліз чоловік два рази більший від мене.

"А то ви пане професор"? Процідив засвічуючи сірник перед самим носом. Я побачив його величезні вуса та блискучі очі, бо сірник згас.

"Добре шо сте приїхали а то тими болотами був би за дармо потопив коні. Я таки не хотів їхати, але кум Г...... наперся та й каже.- Їдьте, каже, їдьте той професор вам заплатить"......

На таку привітання відповідь застрягла в горлі. Мовчки поскладали ми пакунки на віз, посідали і знова те саме "Гиреп" та чалап -чалап

А далеко то то буде до вас, питаю?..

"О яких девять миль. Зараз будемо з дома".

Господи! подумав я собі, добре не далеко. А жолудок пригадав мені знова й про моє істнування.

А є тут не далеко який склеп, щоби можна умупити собі провіянту? "Та є, але поцо вам тут купувати? Я сам маю штор можете дістати всего. Попередні професори все брали в мене. А мій Майк то колов їм дрова по десять центів на день"............

О то мені буде справжній рай у вас, процідив я і попав в задуму

Довгенько ми так їхали не говоривши нічого. Конята тягнули віз з болота в воду, з води знова в болото без кінця і міри.

"А ви жонаті -га...

Ні ще. Відповів я.

"О то ми вас оженемо . В нашім дістрику вже два професори оженились

Я нічого не відповів а він замовк, лиш завзято цмокав файку, що аж шкварчала.

"А кільки Вам літ?"

Буде сорок. Кажу йому.

"А то ви хитрі пане професор. Доброб вам було. А ви католик чи православний?"

А це що за інквізиція, думаю собі?.....

Ну а як в вас організація стоїть? питаю.

"Що таке що?"

Чи немаєте Читальні, Народнього Дому? Де сходитесь?

"О в мене є вже пятьсот фітів доцок на галю. А тимчасом наша молодіж забавляється в мене в шпіхлірі."

І почав довгу реляцію, як то в них забавлялись на Великденьтак, що аж один в Давфіні в"корті" бараболю садить. От попав я в рай. Готові ще оженити і післати до "Губермана" бараболю садити або ще щось.....

Вже мені ця тема обридла а він торочить та торочить. Як то в кума секретаря хрестини справляли, як то він колсь порозганяв всіх тому що неприлично заховувалися, як то одна Явдоха попередному професорови вибила вікна за те, що він покарав в школі її "Джова".

Мені вже жидівські діти не милі, так їсти хочеться. Присвітив на годинник а то вже пів до дванайцятої. Боже, думаю собі, а то коли та їзда скінчиться? Але потішаю себе тим, що чейже візьме мене фармарина на вечеру. Як на лихо згадав про мамину періжки з сиром. Аж слинка потекла. І став я до него примилюватись.

Почав я його випитувати про родину і т.д. Не для него було дуже цікаве і інтересне. В розмові з ним я довідався, що він мешкає коло школи лише через дорогу. Має три дівки на відданю а три ходять до школи. Діти добрі, роботящі і до науки здібні . Одна дитина має чотирнайцять літ і ходить до четвертої кляси. А він хоче вчити її на професорку, але вона хоче бути "норсою". Всі вважають його за богача і ненавидять за те, але що він хоче то в "дістрику" зробить, бо він з всіми знакомий, навіть "шпектор Ґуберманський" був в него на обіді.

Так говорячи час поволи минав ..

"От і школа." І вказав батогом на великий будинок між деревами та так вперезав коняку зверха, що та аж підбігла яких три кроки.

От і моя резиденція.- Створили ми двері, засвітили лямпочку і перед моїми очима стали чотири голі-голіські стіни. В однім кутку столик а на нім горня і кілька ложок та вилок, коло него двоє полатаних крісел. В другім кутку стояла замазана кухня а з третього усміхалось до мене голе ліжко з пірваними дротами в "спрінґу", а далі хоть буком бий або сядь та й плач. От тобі і привіт.

Скинувши пакунки мій сусід з коротким добраніч завертає з подвіря. А гез ! та чекайте мені треба дещо в вас купити. А думка про пироги щезла як камінь в воді. І поїхали ми через дорогу на його обійстє.

Будинків а будинків Боже мій. Богач кинув віжки дівці, котра вибігла з ліхтарнею а мене повів до "штору". Ну, ну, а товару то в однім куті має, в другім так а в третім миш би з розуму війшла якби зерно знайшла. Є що купувати.......

Дістав я чаю, цукру і яєць а хліба та масла продайте коли маєте.

"Чому би ні. В мене всі професори брали що лише їм було потрібне. Ганко а принеси хліба!"

Через яку хвилю приносить дівчинище хлібець такий як течило.

"А по кілько там хліб у Вінніпеґу??

А хто там його знає по чому, давайте, кажу йому.

Зважив він той хліб пописав щось по столі і каже.

"То буде трийцять пять центів". Добре, добре, кажу йому, лише давайте. Кидав він те все в торбу я заплатив і вийшов. А нехай тебе Зевес помилує за таку гостинність! - Голод гнав мене до "моєї" хати. Зачалапав я, розложив огонь і за кілька мінут була вже готова їда. Шестеро яєць, банак кави, покраяний хліб, але їсти вже не хотілось ? перша година по півночі. - От тобі независима посада !.. І пощо я вставав о четвертій рано і вчився до іспитів та все мріяв......А яке то розчаровання! ...

Їв не їв, розстелив мамину перину і положився спати. Та спокою була лише хвилина, бо миші розпочали свій танець. Мабуть пир справляли з нагоди мойого прибуття. Гримав я черевиками і кидав чим попало, щоби розігнати те мишаче весілляАж з утоми заснув. Снилось, що їв буроацьку мамалиґу. О! як то вона смакувала.

Рано збудило мене сонце. Діточки зійшлися і все забулось - розплилось у праці, але сліди огірчення годі затерти........

І не дивно, що не один покидає учительський хліб і шукає иньшого.

В. Й. Черевик

СПОСТЕРЕЖЕННЯ

"Щоби стати добрими канадійцями, то нам треба забути свою мову, свою культуру а перебрати все від англійців. Українські учителі та священники і иньші, повинні вже раз на все прийти до переконання, що ці даремні зуси для не доведуть нас до нічого, а противно лиш спинюють нас від вступлення на ступень рівний з другими Канадийцями."

Ось що почуєш від декотрих наших студентів а навіть і від інтеліґентів, котрі уважають себе за провідників Українського Народа.

Спасибі за раду і за принцип. ; "Не тратьте куме сили спускайтеся на на дно". - Подиву гідне є те, що лише аж від Англійцівтреба перебирати все. Чомуб нам не взяти приміру з Французів ?.. Вони задержали свою культуру мову, історію і хто скаже, що вони не є добрими горожанами Канади.?

В ту пору, коли Укр. Нарід відроджується на сім і по тім боці океану, коли цілий світ признає його істновання, коли Канадійці годяться з фактом, що попри дві народности, іжк дві культурі, двіхмові, істнує ще і третій нарід зі своєюмовою, історією та культурою. Про те булоби всиїчим відібрати ? від цього третього його спадщину і зробити з нього ні вовка ні барана. Противно треба помогти йому віддати ті цінности на жертівник у витворенню нової канадійської народности.-

А наші овечки дальше блеють. - Бідні вони. Чи не час вже прийти до переконання, що годі вже доптати свою національну честь

Ми вже виросли з дитячого віку і не втерпимо, щоби чужий плював нам а не то ще і свій. Або злужіть свойому народові а ні то проч і не признавайтеся хто ви!......

А.Михайлишка

УКРАЇНСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ!

Перший Український Народній З'їзд відбувся в Саскатуні 1916 р. Цей З'їзд скликали одиниці. Головним їх завданням і цілею було заснування української виховавчої інституції, котрої брак боляче відчувався. Так і сталось, що таки того самого року приступлено до діла і створено інституцію, котра носить назву УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ІМ.П.МОГИЛИ.

Вартість цього діла зрозуміємо докладнійше тоді, коли глянемо в його минуле і яку користь маємо. В першу чергу завдячуємо досягнення, які маємо сьогодня.

З'їзд 1916 року був початком річних З'їздів, які відбувалися кождого року. На перших кількох з'їздах обговорювано справи Інститута та заряджувано кампанію збірок на сплату довгу, який тяжів на Інституті.

По кількох роках бачимо, що на З'їздах обговорюють справи загальні. Передові одиниці реферують українську політику та відношення до оплітичних ґруп, котрі ставляться ворожо до прихильників Інститута. Причина непорозуміння була та, що Інститут став на чисто національнім становищі. Тому проводці і прихильники Інститута творять одиному націоналістичну ґрупу в Канаді, котра з часом принимає назву Союз Українців Самостійників. Ще пізнійше завважуємо, що на З'їздах порушується ріжні пекучі питання і на ріжні теми. Українські аґрономи реферують справи фармерські. В послідній часі звернено увагу на економічні проблеми в Канаді. Під теперішню пору се питання є одною з найважніших точок на З'їзді тому, що се є конечним для піднесення нашого матеріяльного стану в Канаді

На сих З'їздах вирішується питання жіночих орґанізацій. При тім Централя Студентських Кружків разом з делеґатами кождого Кружка вирішують справи, що відносяться до внутрішньої праці Студентських Кружків з окремаях також в поширюваню цілей та та ідеольоґію між українським студентством взагалі.

Сьогорічний З'їзд маючи величезну програму в котрій ми, як студенти заінтересовані тим, що тут мається рішати справа переміни Інститтутів на Колеґії, для нас ця точка надзвичайно важна. Це поступ в науковій ділянці витворить більш ідеальне студентське життя і поставить наші теперішні Інститути на рівні з Колеґіями англійського типу.

Важні справи стоять до вирішення сьогорічньому
З'їздові — УКРАЇНСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТОВІ.

Витаємо від себе з окрема та бажаємо як найкращого успіху.. Дай Боже світлої думки, сили та витревалости перевести в діло так важні справи...,

ВИТАЄМО ТЕБЕ НАРОДНІЙ З'ЇЗДЕ!!!!!!

М.Процюк

В НЕЗАБУДЬ ПАННОЧЦІ А.

Вечеріє..Задрімалась
Зелена тополя,
Сама собі край діброви
Як у небі зоря
СвоЇ віття розпустила.
Сама виростає,
Так немов для неЇ друга
у світі немає.
Та ніхто ЇЇ сердешну
І не роспитає.
Може тому,що соловій
Тьохкає співає
На калині у гніздочку
Днює і ночує.?
Та крім мене ніхто його
Вдіброві не чує.....-
  Виплив місяць в синє небо
  Глянув,усміхнувся,
  А соловій тихесенько
  Сумно обізвався
  Та я знов затих.А я собі
  Обнявши тополю

Згадав про все,що минуло
Й ЇЇ,мою долю...
ЇЇ одну,і все забув,
Солодкії мріЇ
Огорнули мою душу
Наче соловіЇ.
О Боже мій!якже щиро
Я ЇЇ кохаю.
Усе ЇЇ,навіть у сні
Серденько згадаю.
ЇЇ уста рожевіЇ
ГолубіЇ очі;
Як ми нераз обнімались
МісячноЇ ночі.
  Пливи,пливи місяченьку
  Неси моЇ мріЇ
  Аж до неЇ й разом своЇ
  Лучі золотіЇ.
  Поцілуй ЇЇ дівочі
  ГолубіЇ очі?
  Нехай спімне не забуде
  мене сьоЇ ночі.......

В.Ф.В.

ВЕЧІР.

Смеркається.-

Скрізь темніє.Над землею стелеться спокій.Природа засипляє.----
Ясно-червоне зарево сонця переливається в багрову грань.Західні гори прибирають маєстрову шату.-Роскішні кольори огортають вершки гір,і обливають їх мов крівавим огнем.

Соняшне коло скотилось...

Грань поволи гасне..Луна розширилась в великий простір і міняеться дивними красками.

З кождою хвилиною стрічки переплітаються і темніють помало,злинаючись губляться в синім небі....

Гори чорніють.Темні тіні покривають ліси,досягаючи широкий став.

На ставі Тишина.Вода як кришталь відбиває круглий і блідий місяць що лише зза гір заглядає.Хмари пливуть в височині неба і чим раз стають яснішими від місячних промінів.Небесна баня прибрала зеленкувату краску і стала миготіти ясними зорями.

Голос пташки заЇм х.Поле заніміло.Місяць світить чимраз ясніще

Висока гемісфера лучиться в глубокій воді - куля земська мов в повітрі висить.

Образ могучий.Образ,який рука артиста не в силі створити.....

СОН.

Одного разу, по смачнім обіді, один англійський учений сів у вигідному кріслі і почав роздумувати над людськими недомаганнями. Один нарікає що бідний, другий що сліпий, третій що горбатий, а знова иньший що жінка в нього лиха.

Роздумуючи над тим всім, він заснув і приснився йому дивний сон. Він знайшовся десь перед троном богині Уяви, котра через свого післанця [illegible] щоби кождий що терпить від якогось недомагання чи турботи, зло[illegible] свій тягар перед її трон а вона дасть йому нагоду вибрати щось иньше.

Довго не ждав як зі всіх сторін почали сходитися баби, діди, жінки, чоловіки, хлопці та дівчата. Кождий і кожда несли в пакунку своє лихо. Один старичок аж угинався від тягарем своєї величезної торби, переповненої біднотою. Дальше йшла старенька бабуся і несла в торбі свою сліпоту. Маленький чоловяга таскав в торбі свій величезний ніс. За ним йшов другий і таскав свій величезний горб. А ген подальше провадив чоловік свою злісну жінку. А ще дальше йшла стара дівка і несла свою погану лису і сотки і тисячі невдоволених. Кождий і кожда несли своє лихо і складали на купу перед богинею а купа все росла більша і більша. Нарешті вже перестали сходитись і мовчки ожидали дальших приказів.

Тепер післанець проголосив, що кождий з присутних може [illegible] приступити і вибрати собі з купи те, що йому [illegible] до вподоби. В одну мить розібрали вони те все що було на купі. Горбатий взяв собі лиху жінку, носатий горб, бідний сліпоту, крива бабуся біль голови, носатий лисину і т.д. Опісля почали всі розходитись а богиня усміхнулась і з перемучення замкнула очі.

Та не довго це тревало, як нараз счинився галас і крик. Це вертала товпа невдоволених зі свого вибору. Горбатому лиха жінка так скоро вїлась в печінки, що той впав перед богинею і благав, щоби вона забрала від него лиху жінку а вернула йому його горб. Лисому не до лиця був довгий ніс. Носатий був невдоволений з горба, бідний зі сліпоти, крива бабуся з болю голови і т.д. Всі нарікали і благали богиню зробити так, щоби кождий міг дістати назад своє власне недомагання.

Богиня вволила їх волю і приказала поскидати на купу і в той спосіб кождий взяв своє власне недомагання назад і з вдоволенням розійшлись домів.

На цім учений пробудився зі свого дивного сну. Він вже дальше не роздумував, бо йому стало ясно, що як би якесь лихо нам недошкулювало то все таки воно своє. Тому нема чого завидувати другим, бо дуже часто чуже лихо гірше нашого.

Переповіла
М. Закус

ПРИЙШЛА ЗИМА !

Прийшла зима. Минуло літо.
Почало снігом завівать. -
Зівяв задесь опав листок,
Прийшов вже час одпочивать.
Подібно ми як ті листки,
Лише до часу нам гулять.
Прийде пора, прийде зима,
Відвічним сном будемо спать.

І як прийдеться колись нам,
Тую зиму стрічать, -
Щоб скінчені були діла,
А ми спокійно можем спати.

Спокійно спочивати будуть,
Котрих діла скінчені.
А якже будуть спати ті,
Котрих завдання не зроблені?
Тож до роботи, до діла,
Поки ще літо, поки час,
Поки та лютая зіма,
Не заскочила ще по нас. !

Г. Костинюк

ХРОНІКА.

І.Карасевич

З третім роком свого істновання, Укр.Студ.Кружок "Прометей", при Інституті ім.П.Могили в Вінніпеґу, відважується випустити свій журнал в світ і піддати його критиці ширшого загалу, та дати відби тої хоч частинної, котра провадиться в Кружку.

З малих початків, бо членів-питомців в першім істнованню Кружка було всего двайцять сім. Тепер "Прометей" числить сорок членів і є най сильнійшим на схід від Саскатуну.

Члени, це переважно студенти університету на ріжних факультетах а іменно: шістьох на агрономії, двох кінчить цього року. Трох на першім році фільозофії. Чотирох на другім році фільозофії. Оден на теольоґії кінчить цього року. Оден на правах. Оден на медицині. Двох на інжінерії, оден кінчить цього року. До того шістьох на дванайцятім степени, трох у нормал /учит.курс/, пятьох на одинайцятім степени, один на десятім, чоти рох на девятім і двох на торговельнім курсі. Це включає дванайцять членів не питомців, котрі від початку року брали живу участь в Кружку, учащаючи на що_тижневі збори і виступаючи в програмах.

За перший півріч, Кружок відбув вісім зборів, котрих програма скла далася з дебат, дискусій, співу, деклямацій і иньш. Кождий член і членкиня мали нагоду приготовлятись до праці, котра їх жде між народом.

За ініціятивою Ц.У.С.К., заряджено перший ораторський контест, на котрім наш Кружок буде зарепрезентований п.Г.Костинюк.

По Новім році Кружок має приступити до більше інтензивної праці поза Інститутом, та оборонити дебаторське чемпіоньство здобуте минулого року.

Під теперішню пору відчувається брак свого власного будинку з вигіднійшою салею на сходини, мешкання і т.д. Та хоть не в своїй домівці, дух бадьорий панує. Є надія на краще - надія, що в коротці буде свій дім, своя колеґія і своїми професорами. Є надія, що Кружок згуртує коло себе всю шкільну молодь а праця і діяльність пошириться на більшу скалю в і поза Вінніпеґ........

КОЛЯДА.

Нова радість стала, яка не бувала.
  Вінніпеґу славнім місті Бурса заснувалась.
  Це Бурса Могили славного Владики,
  Де для люду ростуть сили добрі провідники.
Виростають славні козаки завзяті,
Що народу в кождій хвилі мають провід дати.
  Мають провід дати у кождій годині,
  Нехай кождий Українець се вже знає нині.
Бурса, це велика, Народняя справа.
Хто дасть жертву на цю Бурсу честь йому і слава.
  Буде довго жити. будуть го хвалити,
  Що в час важний для народу знав що мав зробити...

НАШ КЛИЧ!

"Астра, кастра, нумен люмен
Кандіде ет константер,"
Молодь вчитись ходи тут

В Петра Могили Інститут
Темноті осина й пек
Бурса Бурса Вінніпеґ!!!!!!!

Редакція журналу "ПРОМЕТЕЙ" складає щиру подяку тов. А. Барикови за його щиру працю, яка в великій мірі причинилась до видання цего журнала.

За Редакцію
А. Михайлишина, Н.І. Мандзюк, І. Соломон